

Максим Сорока

Максим – мій молодший брат. Народився він у Дружківці, та коли йому виповнився рік, наша родина переїхала у село Предтечине біля Костянтинівки. Якщо охарактеризувати кількома словами брата, то більш м'якої та порядної людини я не зустрічала. Він був людиною честі та совісті. Після школи брат вступив до Слов'янського авіаційного технічного коледжу цивільної авіації, закінчив його у 2002 році та здобув професію автомеханіка. У 2014 році отримав диплом спеціаліста за спеціальністю «Професійна освіта. Транспорт» у Бахмутській інженерно - педагогічній академії. Дослужився до молодшого сержанта, був у резерві офіцерів запасу.

До початку повномасштабного вторгнення Максим працював водієм Предтечинського старостинського округу Костянтинівської міської ради. 26 березня 2022 року офіцера призвали до лав ЗСУ. Служив у 36-ій окремій бригаді морської піхоти. Брав участь у боях під Бахмутом, Водяним, Кураховим, Мар'їнкою, воював на Запорізькому напрямку.

Коли брат пішов на війну, я із сином та мамою виїхали з рідного дому до Вінниці. Про війну Максим мало що розповідав, оберігав. Та одного разу зізнався, що найважче – це коли ти ділиш з побратимом бліндаж і хліб, а потім його вбивають окупанти. Бійці вже потім казали нам, що Максим був здібним воїном, з таким не страшно було йти у бій.

5 липня він в останнє вийшов на зв'язок. Наступного дня вже не зателефонував. Я все писала йому повідомлення: «Максим, рідненький, ми всі за тебе молимося та чекаємо». Думали, що десь на завданні і часу нема.

8 липня отримала дзвінок від командування. Відразу подумала, що це брат поранений і мені мають це сповістити. Але на другому кінці слухавки повідомили, що Максим загинув у районі села Приютне Пологівського району Запорізької області. Відомо, що бійці того дня виїхали на евакуацію. Брат встиг ще якось доставити побратимів до окопу, що їх врятувало. А сам потрапив під танковий обстріл. Травми виявились несумісними із життям. Поховали Максима у Вінниці на Алеї Слави. Здається, що вирвали частину серця. Слова: «Максим загинув» постійно лунають в моїй голові. Болить аж до неба.

***Зі спогадів сестри, Оксани
Сороки***

